

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 14632/2022
02.02.2023. година
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Јелице Бојанић Керкез, Весне Станковић, Бранислава Босиљковића и Јелене Ивановић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Бојан Максић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије, чији је заступник Државно правобранилаштво, Одељење у Зрењанину, ради новчаног обештећења, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 62/22 од 13.07.2022. године, у седници одржаној дана 02.02.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 62/22 од 13.07.2022. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 62/22 од 13.07.2022. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Зрењанину Прр1 35/2021 од 23.11.2021. године, одбијен је као неоснован тужбени захтев тужиоца да се обавезе тужена Република Србија, Привредни суд у Зрењанину да тужиоцу по основу исплате материјалне штете изазване повредом права на суђење у разумном року исплати износ признатог а не исплаћеног новчаног потраживања у складу са Закључком о листи потраживања Привредног суда у Зрењанину Ст. 157/2011 од 05.10.2011. године, и то: износ од 229.795,01 динар по основу главног дуга са законском затезном каматом рачунајући од 05.10.2011. године до исплате, износ од 26.996,77 динара по основу камате утврђене и признате у стечајном поступку са законском затезном каматом рачунајући од 05.10.2011. године до исплате, износ од 15.475,00 динара по основу трошкова поступка у поступку стечаја са законском затезном каматом рачунајући од 05.10.2011. године до исплате, те трошкова састава приговора ради убрзања поступка у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате и трошкова састава жалбе на решење којим се приговор одбија у износу од 12.000,00 динара са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Обавезан је тужилац да туженој накнади трошкове поступка у износу од 6.000,00 динара.

Пресудом Вишег суда у Зрењанину Гжрр1 62/22 од 13.07.2022. године, одбијена је жалба тужиоца и наведена првостепена пресуда је потврђена. Одбијен је захтев тужиоца за досудом трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, с тим што је предложио да се о ревизији одлучи применом члана 404. Закона о парничном поступку.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужиоца као изузетно дозвољеној у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник Републике Србије“ број 72/11 ... 18/20). Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права.

У овој правној ствари судови су одлучили уз примену материјалног права које је у складу са правним схватањем израженим кроз одлуке Врховног касационог суда у којима је одлучивано о истоветним захтевима тужилаца, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом. Побијана одлука је заснована на примени одговарајућих одредаба материјалног права и у складу је са Закључком усвојеним на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 02.11.2018. године, према којем Република Србија одговара за материјалну штету насталу због потпуног или делимичног неизвршења правноснажних и извршних судских одлука, односно о стечају утврђених потраживања запослених из радног односа која су без њихове кривице остала неизвршена и у поступку стечаја вођеном над стечајним дужником са већинским друштвеним или државним капиталом, уз услов да је претходно утврђена повреда права на суђење у разумном року. Према допуњеном Закључку усвојеном на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 27.09.2019. године (којим је допуњен наведени Закључак) у погледу извршних дужника физичких и правних лица који не спадају у наведену категорију, нужно је утврђивати узрочно-последичну везу између повреде права на суђење у разумном року и неисплаћеног потраживања, те утврђивати да је управо искључиви разлог немогућности наплате тих потраживања неадекватно поступање суда.

Имајући у виду да је у конкретном случају утврђено да се не ради о стечајном дужнику са већинским друштвеним или државним капиталом, као и да тужилац није доказао да су у питању ненаплаћена потраживања из радног односа настала у време када је предузеће било са већинским друштвеним или државним капиталом, одлучено је у складу са наведеним ставом Врховног касационог суда о одговорности Републике Србије и утврђеним чињеничним стањем о изостанку узрочно-последичне везе између поступања државних органа - судова у Републици Србији и настале штете за тужиоца у виду ненаплаћеног потраживања тужиоца у стечајном поступку који је вођен над послодавцем тужиоца. Зато је одлучено као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према одредби члана 468. став 1. ЗПП, спорови мале вредности јесу спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску

противвредност 3.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. ЗПП прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности, ревизија није дозвољена.

Тужба ради исплате новчаног обештећења поднета је 05.02.2021. године. Вредност предмета спора је 296.266,78 динара и поступак је вођен по правилима о спору мале вредности. Првостепена пресуда донета је 23.11.2021. године. Другостепена пресуда донета је 13.07.2022. године.

Како је побијаном другостепеном пресудом одлучено у спору мале вредности у коме је према члану 479. став 6. ЗПП искључено право на изјављивање ревизије, то ревизија тужиоца није дозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић